

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci navrhovateľa: **A. U.**, ukrajinskej štátnej príslušnosti, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra SR, Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č.p.: MU-250/PO-Ž/2006 zo dňa 29. marca 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 Saz 6/2008-56 zo dňa 30. apríla 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 Saz 6/2008-56 zo dňa 30. apríla 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č.p.: MU-250/PO-Ž/2006 zo dňa 29. marca 2007, ktorým odporca rozhodol, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia na Ukrajinu podľa ustanovenia § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov).

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu odporcu, vypočutí navrhovateľa a svedkov dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný a rozhodnutie odporcu je vecne správne a v súlade so zákonom.

Podľa krajského súdu v prejednávanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav vo veci, vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas administratívneho konania a stotožnil sa so záverom odporcu, že neexistuje dôvod, pre ktorý by mal byť po vyhostení na Ukrajinu ohrozený život navrhovateľa alebo jeho osobná sloboda z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov.

Krajský súd sa stotožnil aj so záverom odporcu, že navrhovateľ nemal žiadne problémy v krajine pôvodu, ktoré by mohli navodiť obavu, že by mohol byť prenasledovaný, z uvedených dôvodov možno preto predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu mu žiadne prenasledovanie nehrozí, nehrozí mu, že by mal byť mučený alebo podrobený krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa č. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd z roku 1950 a podľa čl. 33 Ženevskej konvencie o postavení utečencov z roku 1951, premietnutého do § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Jedinú rodinnú väzbu, a to so sestrou navrhovateľa, ktorá je štátnou občiankou Slovenskej republiky (ktorá má vlastnú rodinu a nežije s navrhovateľom a ani nemá voči nej žiadne finančné záväzky) nemožno podľa krajského súdu považovať za dôvod nemožnosti vyhostenia navrhovateľa na Ukrajinu, keď napokon navrhovateľ sa na túto skutočnosť pred odporcom a tiež pred súdom neodvolával.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Navrhovateľ namietal, že krajský súd nesprávne vyhodnotil jeho rodinné väzby na území Slovenskej republiky, hroziacu ujmu na území Ukrajiny a nesprávne vyhodnotil predchádzajúce odsúdenia, keď sa má na neho hľadieť ako na neodsúdeného. Bližšie dôvody odvolania neuviedol.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že po tom, ako krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu č.p. MU-250/PO-Ž/2006 zo dňa 23. marca 2006 v časti týkajúcej sa výroku, že sa navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do krajiny pôvodu podľa § 47 zákona o azyle s tým, že odporcovi uložil, aby sa v ďalšom konaní zaoberal tým, či dôvody navrhovateľa tak ako ich uvádzal nezakladajú dôvod na ochranu v zmysle článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len EDLP), odporca takto postupoval, dôvody navrhovateľa hodnotil z uvedeného hľadiska a dospel k záveru, že v jeho prípade existujú dôvody na odmietnutie ochrany rodinného života na základe čl. 8 ods.2 EDLP. Po opätovnom prehodnotení dôvodov odporca zistil, že navrhovateľ nemá na Slovensku družku, s ktorou by chcel uzavrieť manželstvo, ako to pôvodne tvrdil, jeho rodinné väzby sa nepreukázali ako dostatočné a jeho sústavná

trestná činnosť páchaná na území SR zakladá dôvod na uplatnenie vylučovacej klauzuly podľa čl. 8 ods. 2 EDĽP.

Po doplnení dokazovania dospel odporca k záveru, že v prípade navrhovateľa nebolo preukázané, že by mu po návrate na Ukrajinu podľa § 58 zákona o pobyte cudzincov hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest a vzhľadom na uvedené vydal rozhodnutie, v ktorom konštatoval neexistenciu prekážok jeho vyhostenia podľa citovaného ustanovenia zákona o pobyte cudzincov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. septembra 2008 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle (účinného do 31.decembra 2007) ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo zamietne žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, vo výroku rozhodnutia uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu.

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (v znení účinnom do 31.12.2007, ďalej len zákon o pobyte cudzincov) cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za dôležité zdôrazniť, že kým udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d) zákona o azyle (účinného

do 31.decembra 2007) alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu, **rozhodovanie o existencii prekážok vyhostenia podľa osobitného predpisu sa naopak vzťahuje typicky k objektívnym hrozbám zákonom predpokladaným, po prípadnom návrate žiadateľa o azyl do krajiny pôvodu, vzťahuje sa tak čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v celkom odlišnom čase.**

Odporca výrokom, ktorým rozhodol podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia na Ukrajinu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákon a o pobyte cudzincov deklaroval to, čo predpokladá zákon v citovanom ustanovení, t.j. že nebolo zistené, že by jeho život a osobná sloboda boli z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov vyhostením alebo návratom ohrozené. Rovnako deklaroval, že po návrate do krajiny pôvodu mu nehrozí, že by mal byť mučený alebo podrobený krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, resp. že by mu mal byť uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že okolnosti stanovené ako prekážky jeho administratívneho vyhostenia, ktorými sa odporca podrobne zaoberal nielen z dôvodov taxatívne vymedzených v § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, ale aj z pohľadu namietaného porušenia čl. 8 ods. 1 EDLP, boli správne vyhodnotené ako nepreukázané.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odporcu, ktorý po zrušení rozhodnutia č.p. MU-250/PO-Ž/2006 zo dňa 23. marca 2006 v časti týkajúcej sa výroku, že sa navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do krajiny pôvodu podľa § 47 zákona o azyle, (ktorý doplnil dokazovanie šetrením osobných a rodinných pomerov navrhovateľa, aktuálnymi správami o krajine pôvodu a vo veci rozhodol podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle (účinného do 31.decembra 2007), žiadne pochybenie.

So skutkovými zisteniami odporcu ohľadne skúmania existencie prekážok podľa osobitného zákona so zameraním na skúmanie namietaného porušenia čl. 8 ods. 1 EDLP sa odvolací súd plne stotožňuje a v podrobnostiach na správne zistenia, doplnené dokazovaním pred krajským súdom, odkazuje.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že rozhodovanie o okolnostiach, ktoré sú stanovené ako prekážky administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu (zákona o pobyte cudzincov) nie sú rozhodovaním o samotnom vyhostení navrhovateľa, preto námietka navrhovateľa, že odporca nesprávne

vyhodnotil hroziace ujmy v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu (ktoré bližšie nešpecifikoval) neobstojí.

Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľa, že krajský súd nevyhodnotil správne jeho rodinné vzťahy na území SR ako aj predchádzajúce odsúdenia, je potrebné zdôrazniť, že takáto námietka nebola dôvodná a nebola spôsobilá spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

V danom prípade odporca, súc viazaný právnym názorom Krajského súdu v Košiciach (vyslovenom v rozsudku č.k. 1 Saz 12/2006-46 zo dňa 3.októbra 2006, ktorým zrušil predchádzajúce rozhodnutie odporcu č.p. MU-250/PO-Ž/2006 zo dňa 23.marca 2006 v časti výroku, ktorým bolo vyslovené, že sa navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia na Ukrajinu podľa § 47 zákona o azyle), v ďalšom konaní totiž náležite skúmal, či v prípade negatívneho rozhodnutia o prekážke jeho administratívneho vyhostenia nebude porušené právo navrhovateľa na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle čl. 8 ods. 1 EDLP), pričom krajský súd doplnil dokazovanie okrem iného aj výsluchom svedkyne T. G. Z výpovede svedkyne T. G. vyplynulo, že zhruba pred piatimi mesiacmi (v novembri 2007) došlo medzi ňou a navrhovateľom k definitívnemu rozchodu, na obnovení spolužitia nemá záujem, pričom potvrdila, že v tomto zmysle vypovedala aj pred odporcom.

Výpoveďou svedkyne T. G. sa nepreukázali navrhovateľom tvrdené rodinné vzťahy ako pravdivé, a teda dostatočné pre záver o tom, že rozhodnutím odporcu by došlo k namietanému zásahu do jeho rodinného a súkromného života. Zistenia odporcom boli rovnako nedostatočné pre úvahu o aplikačnej prednosti čl.8 ods. 2 EDLP pred čl. 8 ods. 1, pretože k stretu týchto dvoch základných práv a slobôd, (na jednej strane práve navrhovateľa na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd čl. 8 ods. 1 a na druhej strane práva štátu na bezpečnosť a verejný poriadok čl. 8 ods. 2), vzhľadom na nepreukázanie rodinných vzťahov (tvrdených v konaní pred odporcom) vôbec nedošlo.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, s právnym záverom uvedeným napadnutom rozsudku sa stotožnil a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 11. septembra 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová